

MAFINKA HÍRADÓ

2026. FEBRUÁR

„Szeressétek tehát egymást
állandóan, tiszta szívből.”

(1 Péter 1, 22 b)

Lectori salutem

Kedves Olvasó!

A közösség olyan, mint egy gyémánt. Szépen csillogó és ragyogó, de fényét nem magától nyeri: minden egyes oldalát gondos munkával csiszolják. Így van ez velünk is. Bár különbözőek vagyunk, az együttműködés, a közös célokért végzett szolgálat és az egymás iránti türelem által formálódunk, és hozunk létre maradandó értéket.

Az ökumenikus hét üzenete is erre emlékeztetett bennünket: „Egy a test és egy a Lélek, mint ahogy hivatások is egy reményre szólnak” (Ef 4,4). Krisztusban meghívást kaptunk arra, hogy egységben éljünk, egymást gazdagítva, nem pedig elszigetelődve.

A valódi közösség ott válik láthatóvá, ahol szeretettel fordulunk egymás felé, és ebben a szeretetben akkor is megmaradunk, amikor hordozzuk egymás gyengeségeit és hibáit. Ezekben a helyzetekben ismerhetjük fel igazán saját esendőségünket, bűneinket, és azt, hogy mindannyian rászorulunk Krisztus megváltó kegyelmére. Jézus áldozata és szeretete az, amely megtisztít és megújít bennünket.

Ez a „csiszolódás” egész életünkön át tart: lelkiismeretünk, az Egyház tanítása, lelkipásztoraink útmutatása és a hitben járó testvérek támogatása mind segítenek abban, hogy egyre inkább Krisztus fényét tükrözzük. Így válik a mindennapi életünk is a megszentelődés útjává.

Ebben szeretnének segítséget nyújtani a cikkek, Puby atya tanúságtétele és prédikációja, valamint a közösség tagjainak megerősítő üzenetei. Hiszen Jézus is figyelmeztet: „Amilyen mértékkel ti mérték, olyannal mérnek majd nektek is” (Mt 7,2).

A szeretetet sokféleképpen fejezhetjük ki egymás iránt: figyelemmel, imádsággal, szolgálattal. Ugyanígy papjainknak és az Egyháznak is szüksége van szeretetteljes támogatásunkra és gondoskodásunkra. Ennek egyik kézzelfogható formája az egyházi hozzájárulás megfizetése is, amellyel közösen vállalunk felelősséget közösségünk jelenéért és jövőjéért.

A nagyböjt kezdetéhez érkezve különösen is meghívást kapunk erre a belső „csiszolódásra”. Ez az idő nem csupán a lemondásról szól, hanem arról, hogy tudatosabban forduljunk Isten és egymás felé: elcsendesedve, önvizsgálatot tartva, a szeretet konkrét tetteit keresve a mindennapokban. Ajánljuk szíves figyelmetekbe a zarandok.ma katolikus online magazin nagyböjti ráhangolóját. Témáját Márton Áron püspök atya 1945-ös körlevele adja: “Rideg önzés helyett kölcsönös jóakarat” címmel. Ha nyitott szívvel lépünk erre az útra, a nagyböjt valóban megújulás forrásává válhat, hogy húsvét fényében tisztábban tükrözhesük Krisztus szeretetét a világ felé.

Ha nem közeledünk, akkor távolodunk!

Szeretnék egy megtörtént esetet felidézni. Szabadkai egyházmegyénk egyik idős, ma már megboldogult papja egyszer meglátta, hogy egy 16–17 éves lány este, későn barátnőivel sétál az utcán, ott a plébániája előtt, kezében cigaretta és egy sörösüveg. A plébános azonnal felvette a kalapját, a kabátját, és elment a lány házához. Bezörgetett. A háziasszony ajtót nyitott.

– Hol vannak a tyúkok? – kérdezte a pap.
Az asszony meglepődött a hirtelen kérdés hallatán, de válaszolt:
– A hátsó udvarban.
– Hol vannak a disznók?
– Az ólban – felelte az asszony.
– A tehenek?
– Az istállóban.
– És a lányod? – kérdezte ekkor a pap.
– Azt... Azt most nem tudom pontosan...
A plébános fennhangon csak ennyit mondott:
„Szégyelld magad! A jószágokat tudod, hol vannak. De azt, hogy a gyermeked hol van, kikkel van, mit csinál... azzal már nem foglalkozol!”

Kedves Testvérek, ha ez a pap ma élne, és mondjuk nem Finnországban – mert itt különösen jó emberek vannak –, hanem egyházmegyénk valamelyik falujában szolgálna, lehet, szomorúan tapasztalná: manapság is a szülők tudják, kész van-e a munka, jó helyen van-e a televízió, működik-e a számítógép... De azt, hogy a gyerek hol van, kikkel van, hogyan viselkedik, sokan már nem követik. Pedig a szeretet sokkal több, mint megélhetést és technikai eszközöket biztosítani! A szeretet lényege: közeledni a másikhöz.

És most hadd mondjak ki egy mondatot, amelyet szeretnék ma mindenkinek a szívébe vésni:
Ha nem közeledünk, akkor távolodunk!
Ez nemcsak a szülő–gyermek kapcsolatban igaz. Például egykori matematikai vagy nyelvtudásunk: amit nem gyakoroltunk, azt lassan elfeledtük.

Ha nem figyelünk a családtagjainkra, ha nem beszélgetünk velük, ha nincs közös idő, akkor óhatatlanul távolodunk. A szülő szeretheti a gyermekét – de ha sosem beszél vele, nem érdeklődik iránta, nem közeledik hozzá, akkor bizony távolodni fog tőle. Nincs olyan, hogy „egy helyben állunk”. A távolodás következménye pedig az, hogy néhány év elteltével a gyermek elfordul a szülőtől – még akkor is, ha a szülő mindent megadott neki anyagilag.

Ugyanez igaz a házasságra is. Ha a feleség nem közeledik a férjéhez, és a férj sem a feleségéhez, hanem csak „elvegetálnak” egy fedél alatt, egymás mellett, komoly beszélgetések híján – amikor egymás szemébe néznek –, akkor egyszer csak azt veszik észre, hogy minden közönyössé, kihűltté vált. Sajnos egy ilyen kapcsolat akár tragédiához is vezethet. Az őszinte, rendszeres beszélgetések nélkül a kapcsolat könnyen rossz irányba sodródik.

Krisztus közel jött hozzánk, Krisztus lehajolt hozzánk, Krisztus velünk maradt az Eucharishtiában. A döntés azonban a miénk: közeledünk-e Hozzá folyamatosan, vagy távolodunk tőle?

A nagy szentek is folyamatosan küzdöttek ezzel. Ez küzdelem, áldozat, amelyet az ember természetesen szeretetből vállal, de mindig tenni kell érte. Ez minden kapcsolatra igaz, és a szentek is

tettek érte: amikor a kisördög el akarta őket távolítani a Legszentebbtől, nem hagyták magukat. Azt mondták: Isten számomra fontosabb – sőt, Ő a legfontosabb, az első az életemben.

Karácsonykor ünnepeltük, hogy Isten annyira szeret bennünket, hogy egészen közel jön hozzánk. Ő nem akarja, hogy az Isten és az emberiség közötti kapcsolat eltávolodjon vagy szétszakadjon. Éppen ezért lett Isten emberré Jézus Krisztus személyében, hogy átölhessen minket, és vezessen azon az úton, amely a szeretet útja, és az örök boldogságra visz.

Az Istenkapcsolatunkra is ugyanaz az igazság érvényes, mint az emberekhez való közeledésre. Olyan nincs, kedves testvérek, hogy „nem járok templomba, nem imádkozom, de szeretem Istent”. Ilyen nincs! Vagy közeledék Hozzá – vagy távolodom Tőle.

Ha nem kérem a bocsánatot a szentgyónásban,

ha nem élek a szentáldozás ajándékával,

ha nem figyelek a szentmisén,

ha nem imádkozom őszintén,

ha nem élem a jézusi tanítást,

akkor óhatatlanul távolodom.

És az Istentől való távolodás mindig együtt jár azzal, hogy közelebb kerülünk valami máshoz – a széthúzáshoz, a sebzettséghez, a bűnhöz. Ahogy a családban a távolodás „kis poklokat” terem, úgy az Istentől való távolodás a lélek poklát hozza magával.

Kedves Testvérek, ma mindenkinek a szívébe szeretném vésni:

Ha nem közeledünk Istenhez, akkor távolodunk Tőle.

Ez mindnyájunkra igaz – rám is! Lehetek én pap, szervezhetek bármennyi programot a plébánián – ha a napi imáimban nem közeledem Istenhez, akkor napról napra távolodom Tőle.

Ne áltassa magát senki! Sem imádság nélkül, sem Isten nélkül nem maradunk lelkiekben „egy helyben”.

Kedves Testvérek!

A beszéd elején hallott történetben az idős pap nem azért ment el a lány házához, hogy megszegyen, hanem hogy felrázzon, hogy közeledésre indítson. Hogy emlékeztesse a családot: a szeretet nem működik magától. A gyermek nem nevelődik magától. A kapcsolat nem marad meg magától. A hit nem él bennünk magától.

Keressétek a gyermeket! Keressétek a házastársat! Keressétek egymást! Keressétek az Urat!

Ne forduljon elő, hogy mindent tudunk az állatokról, a munkáról, a kütyükről, a napi teendőkről – de nem tudjuk, hol és kikkel van a gyermekünk, hogy érzi magát a házastársunk, vagy hol állunk mi magunk az Istennel. Ezért ma az a kérésem, hogy amikor hazaérünk, vigyük magunkkal ennek a papnak a kérdését – és engedjük, hogy ne bántson, hanem elengedhetetlen ébresztőként szóljon hozzánk:

„Hol van a gyermeked? Hol van a házastársad? Hol van a lelked? Hol van az Isten az életedben?”

Ha ezekre a kérdésekre őszintén válaszolunk, akkor már meg is tettük az első lépést a közeledés útján.

Adja a Jóisten a szentek közbenjárására, hogy

– közeledjünk egymáshoz a családjainkban,

– közeledjünk házastársunkhoz,

– közeledjünk gyermekeinkhez, szüleinkhez,

– és mindenekelőtt közeledjünk az Úrhoz, hogy ne legyen közöttünk eltávolodás, hanem napról napra növekedjen a szeretet. Ámen.

Utcai Róbert, Puby atya prédikációja Helsinkiben 2026. január 24-én

Együtt hordozva – szeretetből építjük közös egyházunkat

Az egyház nem csupán falakból és intézményekből áll, hanem elsősorban emberek közössége, akik hitben, reményben és szeretetben kapcsolódnak egymáshoz. Mindannyian részesei vagyunk ennek az élő közösségnek, amely imádságban, szolgálatban és egymás iránti felelősségben él nap mint nap.

Amikor egyházközségünket támogatjuk, szeretetből tesszük: hálából mindazért, amit az egyház számunkra jelent és ad. Hálásak vagyunk azért, hogy közösségünk számára biztosítják a helyszínt a szentmisék, a különféle foglalkozások és a közösségi együttlétek megtartásához. A támogatás nem pusztán kötelezettség, hanem tudatos döntés, amellyel hozzájárulunk ahhoz, hogy mindez továbbra is lehetséges legyen.

Ez a szeretet segít fenntartani templomainkat és közösségi tereinket, valamint lehetővé teszi az egyház szolgálatainak ellátását. Köszönettel és bizalommal fordulunk minden hívőhöz, hogy közösen, szeretetből gondoskodjunk egyházunk jelenéről és jövőjéről.

Az alábbiakban egyházközségünk kérésére közöljük Raimo püspök atya körlevelét az **egyháztagsági hozzájárulásról**.

Kedves katolikus hívek!

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik az egyházi járulék megfizetésével gondoskodnak egyházközségükről! Ugyanakkor szeretnénk emlékeztetni arra is, mennyire fontos ez a közös támogatás.

Finnországban megszokott a rendszeres hozzájárulás

Finnországban bevett gyakorlat, hogy az egyházközségek működését rendszeresen támogatjuk. Az evangélikus és az ortodox egyház finanszírozása az egyházi adón keresztül történik. Más egyházi közösségeknek – így a katolikus egyháznak is – erre nincs lehetőségük, ezért közösen kell gondoskodnunk saját egyházközségeink anyagi hátteréről a tagdíj megfizetésével.

Gondoskodjunk az egyház szükségleteiről

Az egyház ötödik parancsa arra buzdít minket, hogy viseljük gondját az egyház szükségleteinek. Ezek nagyon is konkrétak: az egyházközségeknek forrásokra van szükségük a mindennapi működéshez, a templomok és közösségi helyiségek fenntartásához, valamint a növekvő

egyházmegye új projektjeihez.

Miért van szükségünk a támogatásra?

Az egyházközségekben szentmisére és áhítatokra gyűlünk össze, tanítást és lelki vezetést kapunk. Az egyházközségek gondoskodnak a diaszpórában élőkről, akár több száz kilométeres távolságokra is szerveznek látogatásokat, hogy a távol élők is közel érezhessék magukhoz az egyházat. A templomokat és más helyiségeket fűteni és karbantartani kell. Papok, diakónusok, szerzetesek és világi munkatársak dolgoznak mindannyiunk javára, és a munkájukhoz biztosítanunk kell a megfelelő feltételeket.

Mi az egyházközségi hozzájárulás (finnül tagdíj)?

A fenntartói hozzájárulás minden nagykorú katolikus által fizetett támogatás a saját egyházközségének. Mértéke a bruttó jövedelem 1,5 %-a. A tagdíjat, egyházi támogatást havonta fizetjük az egyházközség tagdíjszámlájára a 90010-es hivatkozási számmal. A tagdíjfizetési / fenntartói hozzájárulás kötelezettsége a kánonjog szerinti egyház közösségi szabályzatán alapul. Ha a hozzájárulás anyagi nehézséget okoz számadra, kérlek beszélj a plébánosoddal!

Miben tudunk még segíteni?

A fenntartói hozzájárulás az elsődleges módja az egyházközség támogatásának. Emellett adhatunk perselyadományt vagy felajánlhatunk egyéb adományokat, akár végrendeleti adományt is. Vagy segíthetünk önkéntesként az egyházközség különböző feladataiban. Minden támogatás – anyagi és időbeli egyaránt – közös egyházunkat építi.

Hálásan köszönve mindnyájatok támogatását és imáját!

Áldásunk kísérjen titeket és szeretteiteket,

Raimo püspök atya

és a finn katolikus egyházközségek plébánosai – További tájékoztatást a plébániák honlapján találhatunk.

„...ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk.”
(1János 4,12b)

A szeretet nem lakatlan sziget

Puby atya, Utcai Róbert, immár sokadszor látogatott el a vajdasági Csantavérről a helsinki magyar közösséghez, és minden alkalommal valami megfoghatatlan derűt hoz magával. Péntek este a finn nyelvű misén éppúgy ragyogott az arca, mint szombaton a magyar szentmisén. A hívek meg is jegyezték: Isten öröme sugárzik át rajta. Sokan feltették azt a kérdést, amellyel ez a beszélgetés is indul: honnan ered ez a ragyogás, ez a végtelen szeretet? Beszélgetésünk során az atya felidézi gyermekkorra meghatározó élményeit, a családja példamutató hitét, a közösségek megtartó erejét, és megosztja Ferenc pápa különleges, ötujjas imáját, amely mindenki számára útmutató lehet a mindennapokban. Egy interjú arról, hogyan maradhatunk meg a szeretetben, és miért nem lakatlan sziget a hit.

Szeretet sugárzik belőled. Kíváncsiak vagyunk, honnan ered ez. A családotól is ilyen óriási szeretetet kaptál? Így nőttél fel?

Nagyon hálás vagyok a Jóistennek a családomért, hisz elmondhatom, hogy ideális családi közegben nevelkedtem. Azt láttam, hogy apu szereti anyut, anyu pedig aput. Márpedig, ha megvan a férj és feleség közti szeretet, akkor ezt biztos, hogy élvezni fogják a gyerkőcök is. Nem állítom, hogy soha nem volt kanálcserzés nálunk, de soha nem fordult elő, hogy napokig vagy hetekig ne beszéltek volna egymással, vagy haragot tartottak volna. A kisebb konfliktusokat mindig igyekeztek azonnal rendezni, amiket sajnós a mindennapi életben az ördög tud produkálni. Az egyik legfontosabb céljuk az volt, hogy minket, gyerekeket a szeretet útján neveljenek, ezért mindig igyekeztek ezt összhangban csinálni, nem egymás ellen.

Természetesen volt fegyelmezés is, hiszen akkoriban ez még elfogadott volt. Emlékszem, első osztályos koromban csúnya szavakat vittem haza az iskolából, és többször elsütöttem otthon a testvéreimnek. Apu először szépen

figyelmeztetett, de amikor nem fogadtam szót, meglettek a következmények. Hitelesen mondta: ő sem beszél így, ezért mi se tegyük. Mind apu, mind anyu a saját példájukkal vezettek minket a szeretet útján. Egy ilyen szeretetteljes közegben nőttem fel, ahol a szüleim nagyon szerették a Jóistent és minket is.

Mindezek ellenére azt is el kell mondanom, hogy gyerekként volt egy lázadás bennünk: miért kell minden vasárnap templomba menni? A szüleim azonban nem foglalkoztak ezzel a kérdéssel. Számukra természetes volt az Istenrel való kapcsolat. Akkoriban ritkán engedhettem meg egy-egy család a nyári kirándulásokat, utaztatásokat. Amikor szüleink mégis rászánták magukat, hogy átkeljünk a határon, már hónapokkal előre megtervezték az útvonalat és előre megbeszélték, melyik faluban vagy városban állunk majd meg fél tíz és tíz között, hogy vasárnapi szentmisére mehessünk. Ez is a hiteles keresztény életüket tükrözi. Számukra fontos volt Isten, és így tanítottak minket is az isteni szeretet útjára. Ennek, és természetesen a Jóisten hívásának köszönhetően vagyok ma ott, ahol vagyok.

Hogyan alakult ki benned a szeretet Isten iránt?

Ezt is elsősorban a szüleimhez kötném, hiszen egészen kisgyermek koromtól – amióta az eszemet tudom – együtt imádkoztunk, főleg édesanyámmal. Ő gyűjtött össze bennünket esténként, lefekvés előtt, és mindig volt valami jó ötlete. Volt egy dobozunk, amely tele volt gépelt kis imádságokkal: ezeket vagy ő fogalmazta meg, vagy valahonnan kimásolta. Mi nagy izgalommal vártuk az estét, hogy végre húzhassunk egy imát, és felolvashassuk. Így az ima sosem vált monotonná az életünkben. Ez is egy út volt a Jóisten felé. Volt, hogy a rózsafüzért imádkoztuk, máskor pedig minket kért meg édesanyám, hogy mondjuk el mindazt, amiért aznap hálások voltunk Istennek. Sok szépre tanított meg bennünket odahaza a Jóistennel való kapcsolatot illetően.

A nagy fordulat az életemben az általános iskola hatodik osztályában következett be. Nem akartam ministrálni, mert féltem kiállni az oltár mellé szoknyában, és attól tartottam, hogy ki nevetnek. A változást végül az első pénteki ájtatosság hozta el. Hallottam, hogy aki kilenc egymást követő elsőpénteki ájtatosságot végez el, az Jézus ígérete szerint a kegyelem állapotában, vagyis tiszta lélekkel távozik majd a földi életből. Gyerekként ez nagyon szimpatikus gondolat volt: úgy gondoltam, ezen „túl leszek”, és kész.

A Jóisten azonban egészen más utat mutatott meg ezen a kilenc első pénteken keresztül. Az egyik alkalommal egy iskolatársam odaszólt: „Puby, jössz ministrálni?” Sok bátorítást kaptam addig is, de ez a megszólítás különösen megérintette a szívemet. Mégsem mertem azon a misén ministrálni, viszont megígértem neki, hogy a mise után benézek a sekrestyébe, és megnézem, hogyan zajlanak ott a dolgok. Így is történt: a mise után segítetttem elpakolni az oltárról, és nagyon élveztem, volt egy izgalom a szívemben. A hétvégén azonban még nem

mertem ministrálni a sok ismerős miatt. Hétfőn viszont, édesanyám tudtával, elmentem egy hétköznapi misére, és azt is nagyon élveztem. Így volt ez kedden, szerdán és csütörtökön is – titokban. Végül elmondtam a testvéreimnek, arra számítva, hogy nagy hahotázás lesz belőle, de nem nevettek ki. És ezzel egy nagy változás indult be az Isten-kapcsolatomban és az életemben. Rákövetkező vasárnaptól kezdve természetesen az osztálytársaim is látták, hogy mit csinálok. Senki nem nevetett rajtam, senki nem gúnyolt ki. Ettől kezdve igyekeztem minden szentmisére eljutni már az általános iskolás éveim alatt is, később pedig természetesen – ahogy elindultam a papság felé – mindez az életem középpontjává vált.

Közösségben hogyan tapasztaltad meg Isten szeretetét?

A családi közösséget már említettem, hiszen azt a Jóisten ajándékba adta számomra. Emellett elsőként a ministránsok közösségét emelném ki. Nagyon jól éreztem magam a körükben. Lehet, hogy ha nincsenek ott a társaim, ma nem is ülnék itt papként.

Ezután egyházi középiskolába kerültem – ez már a papság felé vezető út első lépése volt –, ahol a közösség Isten ajándékaként és kegyelméből tovább erősített a hit, a

remény és a szeretet útján. Amikor pedig teológiára indultam, az számomra olyan volt, mint egy mennyei közösség. Teológusként egyre több pappal ismerkedtem meg, és igyekeztem szinte minden egyházmegyei rendezvényen részt venni. Jó volt megismerni azokat, akikkel végül egy egész életen át, közös cél felé haladhatunk.

A papszentelés után az egyházmegye szívében, Szabadkán szolgáltam káplánként. Nagyon sok pappal kerültem kapcsolatba, és a papi közösség sokat segített a lelki életben, valamint a papi feladatok gyakorlásában, hogy fejlődjek és előrehaladjak. 2007 óta Csantavéren szolgálok. Számomra ma is nagyon sokat jelent a közösség: a papi találkozók, az ifjúsági csoportok, a rózsafüzér-társulatok, a családlátogatások. Megemlíteném, hogy havonta egyszer papi filmklubot is tartunk. Szívesen jönnek a kollégák, van, aki akár száz kilométert is utazik csak azért, hogy együtt lehessünk. Mindannyian csak úgy tudunk megmaradni, ha nem lakatlan szigeten élünk, hanem kéz a kézben, egymásba kapaszkodva haladunk a Jóisten felé. A közösség számomra mindig is sokat jelentett: megtartó, lelkesítő és bátorító erő. A közelmúltban olvastam egy jó gondolatot a keresztény közösség megtartó erejével kapcsolatban, amivel teljes mértékben egyetértek. Eszerint olyan kereszténynek lenni közösség nélkül, mintha valaki egyedül akarna focimeccset játszani. Lehet rugdosni a labdát a falnak, de az nem az igazi játék. Kell a csapat, kell a többiek passza, és kell az Edző (Jézus), aki megmondja, merre tartsunk.

Hogyan érdemes a nehézségeket, súrlódásokat szeretettel kezelni?

Azt tapasztaljuk, hogy a „kisördög” mindig munkálkodik. Különösen azokat a közösségeket és kapcsolatokat próbálja tönkretenni, ahol minden szép és jó. Gondoljunk csak a házasság elejére, a „rózsaszín felhő” időszakára, amikor minden ideális és tökéletes, és a párok azzal a szándékkal kötik össze az életüket, hogy egy

életen át együtt maradjanak. A kísértés sokszor éppen itt kezdődik: a gonosz megkezdí a munkáját, hogy azt, ami szép és isteni, valamiképpen tönkregye.

Így van ez a közösségeinkben is. Előbb-utóbb megjelenhet az irigység, a féltékenység, és ha nem figyelünk oda, ezek lassan bomlasztani kezdenek. Nehéz erre orvosságot adni, de úgy gondolom, hogy a szeretettel párosuló őszinteség az, ami igazán erőssé tehet egy közösséget. Fontos, hogy képesek legyünk leülni nyugodt körülmények között, és szeretettel megbeszélni azt, ami fáj – miközben valóban meghallgatjuk egymást. Az élő találkozás, amikor egymás szemébe nézünk, különösen fontos. Ilyenkor kevésbé értjük félre a másikat, és látjuk, hogy amit mond, azt nem haragból teszi, hanem jó szándékkal, mosolyogva, szeretettel.

Sokan emlékszünk rá, hogy az egyik finnországi miséden említettéd: a kezünk segít bennünket abban, hogy eszünkbe jusson, kiért imádkozzunk.

Másokért imádkozni a szeretet egyik legszebb kifejezési formája. Talán nincs is ennél nagyobb ajándék, amit egymásnak adhatunk: az értük végzett imádság és az áldozatvállalás. Nagyon szimpatikus számomra az a gondolat, amelyet boldogemlékű Ferenc pápa fogalmazott meg: a Jóisten adott számunkra egy kezet, és amikor ránézünk, már ez is segít abban, hogy fohászaink ne legyenek önzőek, hanem napról napra meg tudjunk fogalmazni imákat sok-sok emberért. Nézzünk rá az öt ujjunkra, és máris tudjuk, kikért imádkozzunk:

Hüvelykujj: Ez áll a legközelebb hozzánk. Először is imádkozzunk azokért, akik a legközelebb állnak hozzánk, a szívünkhöz: családtagjainkért, szüleinkért, nagyszüleinkért. Aki pedig már házas, imádkozzon a házastársáért, gyermekeiért, unokáiért.

Mutatóujj: Imádkozzunk azokért, akik életünk

során utat mutattak nekünk. Hihetetlenül széles itt a kör: a bölcsődétől kezdve egészen a mai napig mindazokért, akik tanítottak, neveltek, segítettek bennünket.

Középső ujj: Mivel ez a leghosszabb, imádkozunk a legmagasabb beosztásban lévőkért, azokért, akik vezető szerepet töltenek be: a munkahelyi vezetőinkért, a főnökeinkért, az állami vezetőkért, a politikusokért. Kérjük, hogy az erkölcs és a szeretet útján vezessék a rájuk bízottakat.

Gyűrűsujj: Ez a leggyengébb ujjunk, ezzel a legnehezebb leütnünk a zongora billentyűt. Imádkozzunk mindazokért, akik gyengék, betegek, magányosak. De ide tartoznak a házasságok, a házasságra készülők, a jegyesek és a fiatalok is: hogy erkölcsös úton készüljenek a házasságra, a házasság pedig megmaradjon a hűséges szeretet és a megbocsátás útján.

Kisujj: Elismerve saját kicsinységünket, imádkozzunk önmagunkért is. Fontos azonban, hogy ne csak magunkért imádkozzunk, hanem mindig legyen nyitott a szívünk mások felé is.

Mit üzensz a mi közösségünknek?

Maradjatok lelkesek, és szeressétek nagyon egymást! Számomra mindig nagy öröm ide, Helsinkibe utazni, mert egy élő, lelkes közösséget látok. Azért jövök lelkipásztorként, hogy „adjak” nektek, de megannyiszor azt tapasztalom, hogy dupla annyit „kapok” tőletek. Többek között annak örülök, hogy nem csupán a magyar mise az, ami sokak számára meghatározó a lelki élet útján, hanem eljártok angol vagy finn nyelvű szentmisékre, más közösségekbe is. Olyan szép látni, hogy él a fiatalokban és a kevésbé fiatalokban a lelki igény: az összetartozás vágya egymás felé – és még inkább a Jóisten felé. Ezt őrizzétek meg, és ebből merítetek erőt a mindennapokban!

A mi közösségünk

Az adventi koszorú készítésekor közösségünk egyik tagja azt mondta: „Úgy örülök ennek a közösségnek! Annyira szeretem. Olyan jó érezni, hogy az emberek szeretik egymást és összetartanak.”

E gondolat nyomán fogalmazódott meg bennünk a vágy, hogy megkérdezzük: mit jelent számunkra ez a kis közösség? Fogadjátok szeretettel egymás írásait, tanúságtételeit!

„Mikor távol vagy a születési helyedtől, és elszakadtál tőle egy döntéssel, hogy te itt fogsz élni, olyan, mint mikor egy fának a fő gyökerét elvágod. Ez a fő gyökér ágazott el háromfelé: család (szülők, rokonok), vallás, kultúra. Az első varázslatos élmények az újjal való ismerkedésben elterelik a figyelmed a belső szükségletéről. Egy kis idő elteltével kezdted érezni a gyökerek hiányát, és próbálsz kapaszkodni, és hajszálgyökereket eresztetni: már itt ragadt ismerősök felkeresésével, barátok szerzésével, kapcsolatok kialakításával. A szükségérzet, hogy valahová tartoznod kell, egyre erősödik benned. A legkönnyebben a kereszténység (vallásod) által próbálsz csatlakozni olyan csoporthoz, ami a te lelkedhez legközelebb áll. És megnyugtató, hogy találsz és hozzá kötödsz. Jó érzéssel és örömmel tölt el, hogy megvasztagodott az egyik hajszálgyökered. Ez tart meg éveken keresztül, még akkor is, ha nem vagy

aktív, építő tagja ennek a közösségnek. Hálát adok a Jóistennek, hogy idevezérelt olyan erős hitéletű embereket, akik nagyon sokat tesznek a közösség erősítéséért.”

„Itt, Finnországban nekem nagyon sokat jelent olyan magyar közösséghez tartozni, ahol közös az érdeklődésünk és az értékrendünk. Amikor létrejött a MAFINKA, nagyon örültem, mert végre a hitemet is megélhettem rendszeresen a saját anyanyelvemen. Jó érzés havonta magyar misére járni, az anyanyelvemen gyónni, ez valahogy sokkal közelebb áll a szívemhez. A közösségen keresztül sok új barátságra tetünk szert, a papokat is beleértve, és a közös kávézások mindig jó alkalmak a beszélgetésre. Nagyon szeretem, hogy van lelkigyakorlat is, mert amikor Magyarországon vagyunk, inkább a családdal töltjük az időt, így erre ritkán jut lehetőségünk. A Mafinka Híradó is sokat jelent számomra: jó érzés olyan emberekről olvasni, akiket még nem ismerek annyira, de a cikk elolvasása után személyesen tovább tudunk beszélgetni, és mélyebben megismerhetjük őket. Az itt miséző papokkal készített cikkek is sok új, értékes gondolatot tartalmaznak. Úgy érzem, az újságnak közösségépítő szerepe van.”

„Számomra a magyar közösség nagyon sokat jelent, mert hittel teli, jó szándékú, szeretetteljes és jószívű embereket, családokat és sor-

sokat ismerhettem meg itt. Nagyon jó, hogy itt egymás között a saját anyanyelvünkön beszélhetünk, és hogy a véleményünket kikérve, mindig remek, hasznos és emlékezetes programokat szerveznek a gyermekes családoknak. Mindez Isten szeretetével és közbenjárásával egyre jobban sikerül.

Ebben a magyar keresztény közösségben olyan barátságok szövődtek, amelyek igaziak, őszinték, és hasonló hitre, értékekre, erkölcsre épülnek. Nagyon sokat jelent számunkra ez a közösség.”

„Nekem azért fontos ez a magyar közösség, mert jó érzés olyan emberek között lenni, akik értenek és hasonló háttérből jönnek. Ad egy fajta biztonságot és összetartozást, ami sokat jelent nekem Finnországban. Itt lehetőség van részt venni közös programokon, miséken, beszélgetéseken, és olykor gyerekekre vigyázni a lelkigyakorlatok alatt is nagy öröm. A segítségadás öröme és a közös élmények mindig különlegessé teszik ezeket a találkozásokat.”

„Nagyon fontos a magyar közösség, - az összetartozás - , hozzájárul az egyedülállóan szép nyelvünk megőrzéséhez és így arra is van lehetőségünk, hogy anyanyelvünkön vegyünk részt a misén. Ez nem mindennapi lehetőség és a felnövekvő nemzedék számára, különösen fontos.

Jó látni az udvarias, figyelmes, segítőkész fiatalokat, vagy az egészen picit, aki a tenyeréből kínál meg az édességéből. Gyönyörködhetek gyermekrajzokban és tudom, van olyan, akire mindig számíthatok. Sokszor egy mosoly, vagy kedves szó nagyon sokat jelent a másik számára. Azt gondolom, ha mindenki csak egy picit tesz a másikért önzetlenül, szeretetből akkor működik a közösség.

Arra is ki kell térjek, hogy köszönettel tartozunk azoknak az embereknek akik a szabadidejüket áldozzák fel azért, hogy ennek a közösségnek az élete zökkenőmentes legyen és ezt tiszta szívből, szeretettel teszik.”

„Nyilvánvaló, hogy a mi magyar közösségünk a szentmise köré épül. A szentmise olyan,

mint a nap: fénye szétárad a mindennapjainkra is, annyira magától értetődően, hogy szinte észre sem vesszük – talán csak akkor, amikor már sötétedni kezd. A magyar szentmise pedig olyan, mint amikor a felnőtté vált gyerek a napsütést a soha el nem felejthető gyermekkori örömmel fedezi fel újra. A papbácsi, a széles értelemben vett magyar lelki rokonság, mondhatnánk szomszédaink sokféleségével, néha furcsaságával, a gyerekek hangjával vegyítve, a közösségi kávéházas lelkigyakorlatok és beszélgetések együtt, mind életre keltik bennem az énemnek azt a mélyben rejtőző gyermekkori részét, amelyből még ma is növekedem.

Az Anyaszentegyház, az egyetemes Egyház, bárhol is legyünk a világon, valahogy mindig átölel minket. Úgy érzem, különlegesen kimutatja szeretetét azzal is, hogy magyar nyelven hív meg bennünket. Ahogy erre a hívásra hangolódok, eszembe jut, hány magyar szent szóval meg ebben a korszakokat átölelő kórusban: Szent Istvántól kezdve egészen a mai napig élő magyar szentjeinkig – papok, szerzetesek, világiak –, akiket talán csak hallomásból ismerünk. Azoknak a hangja is benne van, akik időt, fáradságot, tetteket és szeretetet fektetnek – és fektetnek ma is – abba, hogy országot és közösséget építsenek otthon, máshol, itt Finnországban is. Olyan embereké, akiknek fontosabb az, ami összeköt, mint az, ami esetleg szétválaszthat.

A magyar szentmise ezért olyan számomra, mint a napsütés: meleget ad itt és most, nekünk, télen is – kicsiknek és nagyoknak egyaránt. Otthonosan, úton lévőknek, útravalóként.”

„A magyar katolikus közösség kedves magyar emberek gyülekezete, szép családok, kedves fiatalok és gyerekek. Öröm látni, hogy a szülők már kiskoruktól gondot fordítanak a gyerkőcök katolikus nevelésére. Imádkozom, hogy ez a katolikus nevelés termést hozzon a mai világban is. A rendszeres magyar mise nagy érték főleg nekem, aki itt élek Finnországban. Jó együtt imádkozni magyarul. Különösen szép, amikor a Himnusz imádságával fejezzük be a misét.”

„Legyetek ti a családom és legyetek jelen a közösségben, ne csak testben hanem lélekben is!”

Növekedjünk együtt Jézussal

Kató néni a kezében egy magasságmérő tekerccsel várta ma a gyerekeket a foglalkozásra.

– Mi ez? - kérdezte Bea.

– Nézzétek csak! - mondta Kató néni mosolyogva - Ezzel a tekerccsel megmérhetjük, mennyit nőttetek az elmúlt évben!

– Én nagyon sokat nőttem - jegyezte meg Misi.

Mindenki sorra került. Kató néni egy kis létrát rajzolt, ahova felírta a gyerekek nevét, korát és azt, hogy ki milyen magas. Jól látható volt, hogy a két éves Noémi volt a legalacsonyabb, és a kilencéves Barbi a legmagasabb.

– A kisbabák pedig még Noéminál is kisebbek.

– Ki tudja megmutatni a kezével, mekkora lehet egy kisbaba?

– Én tudom! Nálunk nemrég született meg Ákos baba - Áron széttárta karjait, és valóban, egy kisbaba elférhetett volna a kezecskéi között.

– Ha mérőszalaggal mérném, akkor kb. 50 centiméter lenne. Nagyon kicsi. - Kató néni azzal meg is mutatta a gyerekeknek, milyen hosszú vagy rövid igazából 50 cm.

– Ti is ilyen picik voltatok. Volt, aki kicsit nagyobb, volt, aki kisebb. Biztos nézegettetek fényképeket otthon erről az időről.

– Igen, és a nagymamánál kint van egy babafofó rólam és minden unokáról - tette hozzá Misi.

– Igen, amikor egy kisbaba megszületik, mindenki nagyon örül neki. Nagy szeretettel figyelik a szülők és a nagyszülők, mit csinál, és minden körülötte forog... Mindenki gondozni, ápolni akarja.

– Igen, pont így van. Anyu és Apu Ákos baba körül ugrálnak, aki folyton sír és nyöszörög, mert éhes vagy fáj a hasa.

A szülők szerelmük gyümölcseként, ajándékba kapták a megszületett gyermeket, akiről szeretettel gondoskodnak és felnevelik. A családban a felnövekvő gyerekek „megtanulják” az élet csínját-bínját - tanulják, vagyis ellesik a felnőttektől, hogy mit, miért és hogyan tesznek.

Kató néni megkérte a gyerekeket, hogy rajzolja-

nak egy képet a családjukról.

Voltak olyan gyerekek, akik rajzolás közben hangosan mondták, mit is rajzolnak:

– Itt van apa, mellette anya. Anya kezében van a kisbaba, és mi itt futkározunk körülöttük.

A rajzok elkészültek, és minden gyermek elmesélte, kit láthatunk a színes képen.

Ezután Kató néni több képet vett elő.

– Az első kép a Szent Családot ábrázolja az istállóban.

– Ki tudja, kik vannak ezen a képen?

– Mária kezében a kis Jézussal - vágta rá Maja.

– És mellette József - tette hozzá Peti.

– Így van. Itt Jézus még pici baba. József, Mária és Jézus együtt egy családot alkottak. Ezt a családot Szent Családnak hívjuk. Amikor a Szent Családra tekintünk, Isten szeretetét láthatjuk.

Kató néni újabb képet vett elő.

- Itt mit láttok?
- Ez egy templom lehet.
- Jézus van a képen, kisfiúként, és felnőttekkel beszélget.
- De hol van az anyukája? - kérdezte ámulva Bea.
- Nagyon jól leírtátok, mi történik. Jézus tizenkét évesen tanított a jeruzsálemi templomban és Mária, no meg József keresték, hogy hol lehet...
- És megtalálták?
- Jézus szülei keresték őt, míg végül megtalálták a templomban, és próbálták megérteni,

mennyire fontos számára Isten szeretete, és hogy másoknak is tanítsa azt.

- Majd egy újabb kép került elő. Már kérdezni sem kellett, a gyerekek rögtön bekiabálták, mit látnak:
- Jézus meggyógyít egy beteg embert.
 - Jézus imádkozik.
 - Igen. Jézus megtanított bennünket imádkozni és arra, hogy segítsünk másokon, szolgáljunk másoknak.
 - De mi nem tudunk gyógyítani - szólt közbe Tomi.
 - Az lehet, de az ima, a jó szó, a szeretet, a gondoskodás is gyógyítani tud.
 - Amikor este félek elaludni, anya odajön az ágyamhoz, átölel és megpuszil. Ettől megnyugszom - mesélte Évi.
 - Igen, ilyen a szerető gondoskodás,

Végül Kató néni egymás mellé tette a képeket és így szólt:

- Látjátok, Jézus is növekedett. Egyre magasabb és nagyobb lett, de nem csak a teste, hanem szeretetben, bölcsességben és jóságban is. Tudjátok, hogy ti is úgy növekedhettek, mint Jézus?
- Ezt hogy érted? - kérdezte Bella.
- Ti is megtehetitek azt, amit Jézus tett. Járhattok templomba, misére, hittanra. Olvashattok vagy hallgathattok történeteket a Bibliából, és beszélgethettek Istenről, Jézusról másokkal.
- Megtanulhattok segíteni másoknak is, ha nyitott szívvel és füllel vagytok otthon a családban, az oviban, az iskolában. Ki szeretne Jézussal együtt növekedni?
- Én! - hangzott innen-onnan.

A foglalkozás végén a gyerekek kezüket imára kulcsolták, és hálát adtak, hogy együtt növekedhetnek Jézussal a szeretet útján.

Te is szeretnél Jézussal együtt növekedni?

■ ALEXA

A jócselekedetek fája

Íme néhány beszélgetésindító kérdés a „Növekedjünk együtt Jézussal” című meséhez:

1. Mit hozott Kató néni a mese elején, és mire használta?
2. Mit rajzoltak a gyerekek a mesében?
3. Milyen képeket mutatott Kató néni a gyerekeknek?

- Vágjátok ki a fát a hátterével együtt, és ragasszátok fel egy kartonlapra, hogy tartós legyen. Ezután tegyétek ki egy jól látható helyre.
- Valahányszor a gyermek egy jócselekedetet tesz, felragaszthat egy szívecskét a fára. Így a fa lassan megtelik lombbal.
- Amikor elkészül, akár képkeretbe is tehetitek, és a szoba falára akaszthatjátok – így minden ránézésre eszetekbe juthat majd: Jézussal együtt növekedtetek szeretetben és jóságban.

PROGRAMAJÁNLÓ: 2026. FEBRUÁR ÉS MÁRCIUS

Szűz Mária-templom

Mäntytie 2, Helsinki

2026. március 21.

MAGYAR SZENTMISE ÉS LELKI NAP

12.30–13.00

Gyóntatás a lelki nap előtt

13.00–14.00

Lelki nap első része (templomban)

14.00–14.15

Szünet, levonulás a közösségi helyiségbe

14.15–15.15

Lelki nap második része (közösségi helyiségben)

15.15

Gyóntatás

16.00

Szentmise

17.00

Szeretetvendégség

Gyermekefelügyeletet csak a közösségi helyiségben áll módunkban biztosítani.

Javasoljuk, hogy a mise előtt a szülők vigyék ki a gyerekeket egy kis játszásra.

Biblia egy év alatt – kiscsoportos találkozók

2026. február 24. 18.00 Online

2026. március 10. 18.00 Online

Más helyszín:

Kirándulások

2026. március 7. 11.00 – Szánkózás a Westend szánkózóhelynél

2026. március 20. 17.00 – Keresztút gyermekes családoknak
Szabó József atyával (Villa Elfvik körül)

További információk a weboldalon találhatók, illetve Vámosi Petitől kérhetők.

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780

Név: Mafinka ry

További információk:

www.mafinka.fi

